
Solen bryder igennem

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Solen bryder igennem", i: *Mindeudgave Digte*, side: 152, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Solen bryder igennem

Nølede klam og træg begynder Dagen.
Forneden: som et snavset laset Lagen
en Taage blafrer i den sure Vind.
En Himmel lav og skiddengraa foroven.
Skummel, knap til at skimte, truer Skoven.
Ellers alene med sit syge Smil.

Nu vaagner efter Nattens Uhumskheder,
nu tumler op med Stræk og Gab og Eder
en Verden til sin Hverdags Trælledont.
Og han, som ej engang har den i Eje,
staar paa et pløret Kryds af blinde Veje
og stirrer mod en lukket Horisont.

Saa graa, saa meningsfattig graa en Morgen.
Natten var sort – ja, Ære være Sorgen!
Døden er hellig men at Dødkød gror!
Hvad blev det til, det Straalende, vi troede?
Aah, flyt mig, løft mig til en anden Klode!
hvad skal jeg her? bort til en bedre Jord!

Jeg vidste ikke, du var kommen, førend
jeg vendte mig for at gaa ind. I Døren
stod du og smilte lys og varm og skær.
Erantis smaa paa Alfefødder føjted
hen over Plænen brat, og Stæren fløjted.
Nej, du min Gud, nej, lad mig blive her!